

половина. Ние се изкачвахме въ долина, която отдѣля останките на нѣкогашната планина Сомъ отъ Везувий, и крачейки презъ пукнатинитѣ на горещата още лава, се упътихме къмъ мѣстото, отъ дето тя извира. Лавата извира не отъ кратера, отъ дето излизаха сега само кълба бѣла пара, а много по-низко отъ него, отъ една пукнатина на вулкана. Тукъ сега се намираха „устата“, както казватъ италиянцитѣ, отъ които не-престанно, въ видъ на широка струя, се излива огнената течностъ. Да се стои надъ нея е невъзможно поради нетърпимата горещина, но ако се наведешъ за мигъ, ще можешъ да видишъ устата на страшния вулканъ. Малко по-долу тая струя добива видъ на огнена рѣка, която бавно тече по дълбоко корито. Още по-нататкъ тя се губи подъ пластъ черна сгурия, и само по движението ѝ може да се забележи, че тече.

Когато се връщахме, двама италиянци извадиха за насъ, съ дълъгъ желѣзенъ рѣженъ, отъ дълбочината на пукнатината едно парче мека лава и вложиха въ него дребна монета. Азъ запазихъ тоя камъкъ съ вложената вътре монета за споменъ отъ Везувий.

Колкото и ужасенъ да е Везувий когато изригва, неаполитанцитѣ обичатъ своя вулканъ. Той храни италиянцитѣ съ пепельта, която наторява околнитѣ полета; по склоноветѣ му сж разположени най-хубавитѣ плодни градини и лозя.

